

Sygn. akt II Ca 452/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny – Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra (sprawozdawca)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski

Sędzia Sądu Rejonowego Krzysztof Niezgoda

(delegowany)

Protokolant Sekretarz sądowy Ewelina Pietrak

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2013 roku w Lublinie, na rozprawie

sprawy z powództwa K. K. (1)

przeciwko (...)Kasie(...)im. (...)w G.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 6 marca 2013 roku, w sprawie I C 255/12

I. zmienia częściowo zaskarżony wyrok:

a) w punkcie I w ten sposób, że oddała powództwo w części, w jakiej żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności odnosi się do K. K. i D. M.;

b) w punkcie II w ten sposób, że zasądza od K. K. (1) na rzecz (...)Kasy (...)im.(...)w G. kwotę 196 zł (sto dziewięćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. zasądza od K. K. (1) na rzecz (...)Kasy (...) (...)w G. kwotę 2018 zł (dwa tysiące osiemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ca 452/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 maja 2012 roku, wniesionym do Sądu Rejonowego w Kraśniku w dniu 30 maja 2012 roku, a skierowanym przeciwko (...)Kasie (...)w G., powód – K. K. (1) wniósł o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty z dnia 19 lipca 2004 roku, wydanego w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 533/04, zapatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 23 marca 2005 roku, oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych (k. 3-10).

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał między innymi, że pozwany uzyskał tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 533/04. W dniu 11 stycznia 2010 roku powód

skierował do pozwanego prośbę o restrukturyzację zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki nr (...), zawartej w dniu 15 stycznia 2003 roku, z powodu ciężkiej sytuacji finansowej powoda. W maju 2010 roku powód otrzymał od pozwanego pozytywną decyzję odnośnie restrukturyzacji zadłużenia. W dniu 1 czerwca 2010 roku powód zawarł ugodę z pozwanym dotyczącą restrukturyzacji zadłużenia. Zgodnie z ustaleniami ugody powód zobowiązał się do zapłaty na rzecz pozwanego należności w 64 ratach po 1000 zł każda, począwszy od lipca 2010 roku. Pozwany nie wskazał w ugodzie numeru konta, na jakie środki miały być przekazywane. Powód dokonywał więc wpłat na rachunek przekazany mu uprzednio przez pozwanego w piśmie z dnia 29 stycznia 2010 roku.

Powód wskazał, że w sierpniu 2011 roku otrzymał informacje od pracownika oddziału (...) w K., iż wpłacał pieniądze na nieprawidłowy numer konta. Zażądał wskazania numeru prawidłowego, po którego uzyskaniu rozpoczął regularne wpłaty kwot wynikających z treści ugody. W dniu 20 marca 2012 roku powód otrzymał od komornika działającego przy Sądzie Rejonowym w Oświęcimiu zawiadomienie o wszczęciu egzekucji należności, co do której zawarto ugodę 1 czerwca 2010 roku. Komornik dokonał zajęcia wierzytelności z tytułu nadpłaty podatku dochodowego od osób fizycznych za rok 2010 i 2011 oraz zwrotu podatku Vat, dokonując zajęć wierzytelności K. K. (1), K. K. i D. M..

Powód wskazał ponadto, że wielokrotnie kontaktował się z pozwanym w celu wyjaśnienia sytuacji, jednak pozwany nie rozpatrywał reklamacji powoda w określonym terminie. Pracownicy oddziału pozwanego w K. nie potrafili wskazać, gdzie znajdują się pieniądze wpłacane przez powoda. W dniu 29 marca 2012 roku powód w rozmowie telefonicznej dowiedział się, że w październiku 2010 roku została z nim rozwiązana uгода i sprawa została skierowana do postępowania egzekucyjnego. Powód nie uzyskał odpowiedzi na pytanie, gdzie znajdują się wpłacone przez niego pieniądze oraz dlaczego nie został poinformowany na piśmie o rozwiązaniu ugody. Ponadto powód w uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że wpłacił na rzecz pozwanego kwotę 4000 zł w okresie od lutego 2010 roku do kwietnia 2010 roku, a po zawarciu ugody kwotę 10440 zł od lipca 2010 roku do czerwca 2011 roku na konto wskazane w piśmie pozwanego z dnia 29 stycznia 2010 roku. Ponadto po piśmie pozwanego z dnia 2 sierpnia 2011 roku i wizycie w oddziale pozwanego w K., powód wpłacił na rachunek wówczas wskazany kwotę 5900 zł w okresie od sierpnia 2011 roku do marca 2012 roku.

Powód wskazał, że pozwany mógł od ugody odstąpić, ale w oparciu o przesłanki określone przepisem art. 491 § 1 k.c. w przypadku zwłoki dłużnika i dochowania aktu staranności przez wierzyciela. Żadna z tych przesłanek w sprawie niniejszej nie wystąpiła.

*

W odpowiedzi na pozew z dnia 26 listopada 2012 roku pozwany – (...)Kasa (...)w G.uznał powództwo za zasadne co do kwoty 20565,13 zł, wniósł o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego (k. 87-89).

Z treści odpowiedzi na pozew wynika, że stanowisko pozwanego o uznaniu powództwa odnosi się jedynie do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w stosunku do K. K. (1).

*

Wyrokiem z dnia 6 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w Kraśniku orzekł, że:

1. pozbawia w całości wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty z dnia 19 lipca 2004 roku, wydanego w sprawie I Nc 533/04, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 23 marca 2005 roku;
2. zasądza od (...)Kasy (...)w G.na rzecz K. K. (1)kwotę 3441 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (k. 126).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 11 stycznia 2010 roku K. K. (1)wystąpił do (...)Kasy (...)w G.o restrukturyzację zadłużenia wynikającego z tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 533/04 Sądu Rejonowego w Kraśniku. W piśmie zawarł prośbę o rozłożenie należności na raty w kwocie po 1000 zł. W odpowiedzi na pismo K. K. (1)(...) im. (...)w G.w piśmie z dnia 29 stycznia 2010 roku uzależniła

decyzję w sprawie restrukturyzacji zadłużenia od co najmniej trzymiesięcznych wpłat należności w kwocie po 1000 zł na rachunek wskazany w piśmie, z którego to zobowiązania K. K. (1) wywiązał się, wpłacając w okresie od lutego do kwietnia 2010 roku na rzecz (...) im. (...) w G. kwotę 4000 zł.

Sąd ustalił, że ostatecznie (...) im. (...) wyraziła zgodę na restrukturyzację zadłużenia. W efekcie w dniu 1 czerwca 2010 roku pomiędzy K. K. (1) a (...) im. (...) w G. zawarta została umowa ugody, zgodnie z którą dłużnik zobowiązywał się do zapłaty na rzecz (...) im. (...) należności wynikającej z tytułu wykonawczego w sprawie I Nc 533/04 Sądu Rejonowego w Kraśniku w 64 ratach miesięcznych po 1000 zł, począwszy od lipca 2010 roku. W punkcie 9 umowy zawarto zastrzeżenie możliwości jej wypowiedzenia w przypadku niedotrzymania warunków ugody, w szczególności w przypadku, gdy wysokość zadłużenia przeterminowanego przekroczy równowartość ostatniej wymagalnej raty. Do umowy ugody dołączono plan spłaty pożyczki, nie wskazując numeru konta do wpłat.

Sąd wskazał, że pismem z dnia 2 sierpnia 2011 roku K. K. (1) został poinformowany przez (...) im. (...) w G., że środki w kwocie 5442,43 zł zostały przeksięgowane na poczet zadłużenia wynikającego z umowy ugody z dnia 1 czerwca 2010 roku. W dniu 11 sierpnia 2011 roku K. K. (1) otrzymał listę kont pożyczkowych i od tego momentu dokonywał wpłat rat wynikających z ugody na wskazany w niej numer konta.

Sąd ustalił, że w dniu 20 marca 2012 roku K. K. (1) otrzymał od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Oświęcimiu zawiadomienie o wszczęciu egzekucji na podstawie tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 lipca 2004 roku w sprawie I Nc 533/04 Sądu Rejonowego w Kraśniku. Postanowieniem z dnia 20 marca 2012 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Oświęcimiu przyznał wierzycielowi koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900 zł. Jednocześnie 20 marca 2012 roku Komornik dokonał zajęcia wierzytelności z tytułu nadpłaty podatku dochodowego od osób fizycznych za rok 2010, 2011, zwrotu podatku Vat od dłużnika K. K. (1) oraz poręczycieli K. K., D. M.. Komornik dokonał również zajęcia wynagrodzenia za pracę wobec dłużnika głównego oraz poręczycieli.

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisu art. 840 k.p.c. i wskazał, że powód oparł swoje żądanie na treści art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., wskazując, iż zobowiązanie nie może być egzekwowane w sytuacji rozłożenia świadczenia przez wierzyciela na raty.

Sąd Rejonowy uznał, że rozłożenie przez wierzyciela na raty przysługującej mu od dłużnika należności może być podstawą powództwa przeciwegzekucyjnego, jeżeli rozłożenie na raty miało miejsce przed wytoczeniem powództwa, a wierzyciel wszczął egzekucję do całej należnej sumy.

Sąd wskazał, że pozwany powołał się na skuteczne wypowiedzenie zawartej z powodem ugody, które uzasadniało wszczęcie egzekucji co do całej należności objętej tytułem wykonawczym. Jednocześnie pozwany w odpowiedzi na pozew przyznał, że powód dokonywał wpłat dobrowolnych, które zostały zaliczone na poczet należności przez pozwanego. Pozwany, wyrażając swoje stanowisko w sprawie, skupił się nad prawidłowością doręczenia pisma, awizowanego pod adresem powoda 8 i 15 listopada 2010 roku, nie odnosząc się do kwestii prawidłowości samego wypowiedzenia umowy ugody.

Sąd wskazał, że niezgodne z poczynionymi ustaleniami jest stanowisko pozwanego, jakoby przyczyną rozwiązania umowy było zaleganie przez powoda z płatnością dwóch rat ugody za miesiące październik i listopad 2010 roku w dniu 2 listopada 2010 roku. Termin spłaty w samej umowie ugody nie został przez strony określony, a wynika jedynie z aneksu do umowy z określeniem harmonogramu spłat i jest to pierwszy dzień każdego miesiąca. Wpłata październikowa była uiszczona przez powoda w dwóch ratach po 500 zł, 21 i 23 października, i powód z nią nie zalegał. Faktycznie wpłata listopadowa została zapłacona 12 i 15 listopada 2010 roku, niemniej trudno uznać takie postępowanie za niewywiązywanie się z ugody, albowiem na koniec miesiąca listopada rata za miesiąc listopad była przez powoda uiszczona, a to właśnie zaległość tych dwóch rat wskazano jako przyczynę wypowiedzenia. Jednocześnie w samej treści wypowiedzenia wskazano, że powód nie zalega z płatnością rat kapitałowych, a z płatnością odsetek umownych. Jest to sformułowanie niczym nieuzasadnione w zderzeniu ze stanowiskiem zawartym w odpowiedzi na pozew, wskazującej na zaleganie z płatnością rat wynikających z ugody, i nieuzasadnione, jeśli zważyć na samą treść ugody z dnia 1 czerwca

2010 roku, gdzie dokonano restrukturyzacji zadłużenia powoda i rozbito całą zrestrukturyzowaną należność na 64 raty.

Sąd wskazał, że brak jest dowodu na to, aby przesyłka z dwukrotną awizacją w dniach 8 i 15 listopada 2010 roku była dowodem doręczenia wypowiedzenia umowy. Dalsze postępowanie pozwanego w sprawie niniejszej przez niemal półtora roku uzasadnia przyjęcie stanowiska o niezasadności wypowiedzenia umowy. Pozwany przyjmował wpłaty powoda.

Sąd ubocznie podniósł, że działanie pozwanego w zakresie wypowiedzenia umowy w stosunku do powoda, który starał się wywiązywać z zawartej umowy, nosi znamiona działania sprzecznego z zasadami współzycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c.

Sąd wskazał, że powód, wbrew twierdzeniom pozwanego, nie powołuje się w pozwie na spełnienie świadczenia w całości, a na rozłożenie go na raty zgodnie z umową z dnia 1 czerwca 2010 roku, a przez to na nieprawidłowe wszczęcie egzekucji na wniosek pozwanego z dnia 20 marca 2012 roku. Pozwany złożył wniosek o egzekucję całej należności wynikającej z tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie I NC 533/04 – nie uwzględniając faktu regulowania należności przez powoda zgodnie z ustaleniami umowy z dnia 1 czerwca 2010 roku.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd Rejonowy wskazał przepisy art. 98 § 1 – 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

*

Od wyroku z dnia 6 marca 2013 roku apelację wniósł pozwany, wskazując, że zaskarża ten wyrok „w pkt 1. w zakresie w jakim pozbawiono wykonalności tytuł wykonawczy w całości, a zatem również wobec K. K. i D. M.”.

Pozwany zarzucił:

„1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

- art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 375 § 2 k.c. przez ich błędną interpretację i niewłaściwe przyjęcie, że zachodzą przesłanki do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności również wobec K. K. i D. M.,

2 naruszenie przepisów postępowania, a to art. 321 k.p.c. przez jego pominięcie i w konsekwencji wyjście poza granice żądania pozwu poprzez pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności również w stosunku do K. K. i D. M. mimo, że nie byli oni stroną powodową w niniejszym postępowaniu”.

Pozwany wniósł o:

„1. zmianę pkt. I. wyroku w ten sposób, że „pozbawia w całości w stosunku K. K. (1) wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 533/04 Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 19 lipca 2004 roku zaopatrzonej w klauzulę wykonalności 23 marca 2005 roku”,

2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania za II. instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych¹ (k. 146-148).

*

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 160v).

*

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego jest zasadna w całym zakresie zaskarżenia, chociaż nie wszystkie zawarte w niej zarzuty są trafne.

Uzasadniony jest zarzut naruszenia przepisu art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie. Z przepisu art. 840 k.p.c., którego treść Sąd Rejonowy przytoczył w całości, wynika, że powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego w całości lub części albo o jego ograniczenie może wytoczyć dłużnik wymieniony bezpośrednio w tytule egzekucyjnym zaopatrzonym w klauzulę wykonalności, jak również taki dłużnik, który wprowadzie w samym tytule egzekucyjnym nie jest wymieniony, ale przeciwko któremu została nadana klauzula wykonalności. Dłużnik jest zatem legitymowany do wystąpienia z powództwem, którego podstawę prawną stanowi przepis art. 840 § 1 pkt 1 – 3 k.p.c.

Dłużnikiem w ujęciu przepisu art. 840 k.p.c. jest ten podmiot, na którego w tytule wykonawczym został nałożony oznaczony obowiązek (podlegający wykonaniu w drodze egzekucji).

Z przepisu art. 840 k.p.c. wynika zatem, że pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności może żądać jedynie ten dłużnik, na którego w tytule wykonawczym został nałożony oznaczony obowiązek. Jeżeli zatem jeden tytuł wykonawczy stwierdza obowiązki więcej niż jednego dłużnika, to każdy z tych dłużników może domagać się pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności jedynie w takim zakresie, w jakim tytuł ten stwierdza jego obowiązki, nie zaś innego dłużnika.

W powyższych rozważaniach wynika, że w rozpoznawanej sprawie powód – K. K. (1) może jedynie skutecznie domagać się pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności jedynie w takim zakresie, w jakim tytuł ten stwierdza jego obowiązki. Nie jest zatem legitymowany do wytoczenia powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w takim zakresie, w jakim tytuł ten stwierdza obowiązki innych dłużników, a więc K. K. i D. M..

Legitymacja procesowa w konkretnej sprawie sądowej oznacza wynikające z przepisów prawa materialnego uprawnienie konkretnej osoby do wystąpienia w charakterze strony w konkretnym procesie w stosunku do jego przedmiotu². Przedmiotem procesu jest zaś konkretne roszczenie procesowe zgłoszone przez powoda, a więc żądanie o określonej treści oparte na oznaczonej podstawie faktycznej.

Podsumowując, należy stwierdzić, że K. K. (1) nie był legitymowany do wystąpienia z żądaniem pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w tej części, w której tytuł ten stwierdzał obowiązki innych dłużników, a więc K. K. i D. M..

Mając na uwadze powyższe rozważania, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł, że zmienia częściowo zaskarżony wyrok:

- a) w punkcie I w ten sposób, że oddala powództwo w części, w jakiej żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności odnosi się do K. K. i D. M.;
- b) w punkcie II w ten sposób, że zasądza od K. K. (1) na rzecz (...) Kasy (...) w G. kwotę 196 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W związku ze zmianą wyroku w punkcie I należało również zmienić ten wyrok w punkcie II, a więc w części obejmującej rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu za pierwszą instancję.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia w przedmiocie tych kosztów jest przepis art. 100 zd. 1 k.p.c., który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Z uwagi na to, że powództwo zostało częściowo oddalone, Sąd Okręgowy stosunkowo rozdzielił koszty procesu pomiędzy stronami, mając na względzie fakt, w jakiej części żądanie pozwu zostało uwzględnione.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w postanowieniu z dnia 31 stycznia 1991 roku, II CZ 255/90 (OSP 1991, z. 11, poz. 279), stosunkowy podział kosztów procesu (art. 100 k.p.c.) dotyczy ich całości, co oznacza

przyjęcie za podstawę obliczeń sumy należności obu stron, ustalonych stosownie do zasad z art. 98 § 2 i 3 k.p.c. (oraz art. 99 k.p.c.), w wypadkach tam wskazanych. Sumę tę dzieli się proporcjonalnie do stosunku, w jakim strony utrzymały się ze swymi roszczeniami lub obroną, otrzymując w wyniku kwoty, stanowiące ich udziały w całości kosztów. Jeżeli poniesione przez stronę koszty przewyższają obciążający ją udział – zasądzeniu na jej rzecz podlega różnica.

Ogółem koszty procesu w rozpoznawanej sprawie wyniosły w pierwszej instancji 6663 zł.

Powód poniósł koszty w kwocie 4246 zł, obejmujące:

a) opłatę od pozwu – 1024 zł (k. 2, 11),

b) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, wykonującego zawód radcy prawnego – 2400 zł, ustalone według stawki minimalnej na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 – tekst jednolity)

c) opłatę od zażalenia – 205 zł (k. 47),

d) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w postępowaniu zażaleniowym – 600 zł, ustalone według stawki minimalnej na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu,

e) opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł (k. 12).

Pozwany poniósł koszty w kwocie 2417 zł, obejmujące:

a) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, wykonującego zawód radcy prawnego – 2400 zł, ustalone według stawki minimalnej na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu,

b) opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Pozwany przegrał sprawę w 1/3 części, ponieważ w takim zakresie zostało uwzględnione żądanie pozwu. Powód przegrał sprawę w 2/3 części.

Udział w sumie kosztów procesu obciążający pozwanego wynosi 2221 zł (= 6663: 3). Udział w sumie kosztów procesu obciążający powoda wynosi 4442 zł.

Ponieważ poniesione przez pozwanego koszty (2417 zł) o 196 zł przewyższają obciążający go udział, zasądzeniu na jego rzecz tytułem zwrotu kosztów procesu podlega ta właśnie różnica.

÷

Nie jest uzasadniony zarzut naruszenia przepisu art. 321 § 1 k.p.c. Przepis ten stanowi, że sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

W rozpoznawanej sprawie Sąd pierwszej instancji nie orzekł ponad żądanie. Skoro pozew obejmował żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości, a więc także w części zasądzonej świadczenie od K. K. i D. M., to uwzględniając powództwo w całości Sąd pierwszej instancji nie orzekł ponad żądanie. Na rozprawie apelacyjnej powód potwierdził, że zawarte w pozwie żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności odnosiło się do całego tytułu, a więc również do tej części, która stwierdzała obowiązki K. K. i D. M..

Sąd pierwszej instancji nie orzekł również co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem. Sąd nie rozstrzygnął innego żądania niż to, które zostało zgłoszone przez powoda, a więc innego niż żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, ani też nie rozstrzygnął zgłoszonego żądania na innej podstawie faktycznej niż ta, która została zgłoszona przez powoda w pozwie.

Należy także podkreślić, że nie ma podstaw do stwierdzenia, iż Sąd pierwszej instancji orzekł tylko o części powództwa, a więc o pozbawieniu tytułu wykonawczego wykonalności tylko w stosunku do K. K. (1).

÷

Nie jest uzasadniony zarzut naruszenia przepisu art. 375 § 2 k.c. Przepis ten nie był w ogóle zastosowany przez Sąd Rejonowy w rozpoznawanej sprawie i nie miał w niej zastosowania. Wskazany przepis jest przepisem prawa materialnego, przewidującym szczególną podstawę faktyczną wygaśnięcia zobowiązania w stosunku do współdłużników solidarnych. Podstawą tą jest prawomocny wyrok sądu zapadły na korzyść jednego z dłużników, uwzględniający zarzuty, które są im wspólne.

Prawomocny wyrok sądu, o którym mowa w art. 375 § 2 k.c., jest zdarzeniem prawnym, którego skutkiem materialnoprawnym jest zwolnienie współdłużników z zobowiązania. Jako takie zdarzenie może stanowić samodzielną podstawę powództwa przeciwegzekucyjnego, które mogą wytoczyć pozostali współdłużnicy.

Kwestia, czy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 6 marca 2013 roku jest wyrokiem, który mógłby stanowić podstawę przyszłego powództwa przeciwegzekucyjnego K. K. lub D. M., wykracza poza zakres rozpoznawanej sprawy. To samo dotyczy kwestii, czy ugoda zawarta przez K. K. (1) z pozwanym wierzycielem jest zdarzeniem prawnym wpływającym na zakres odpowiedzialności pozostałych dłużników (poręczycieli).

*

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od K. K. (1) na rzecz (...) Kasy (...) w G. kwotę 2018 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego. W związku z tym, że apelacja pozwanego została uwzględniona w całym zakresie zaskarżenia, powód jest stroną przegrywającą sprawę w całości w postępowaniu odwoławczym. Powinien zatem zwrócić pozwanemu poniesione w tym postępowaniu koszty.

Kwota zasądzona od pozwanego na rzecz powoda obejmuje:

a) opłatę od apelacji – 818 zł (k. 145),

b) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego – 1200 zł, ustalone według stawki minimalnej na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

*

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

1 Przytoczono dosłowne brzmienie zarzutów i wniosków apelacyjnych oraz sformułowania określającego zakres zaskarżenia wyroku, z zachowaniem zastosowanej przez pozwanego pisowni i interpunkcji.

2 Por. W. Siedlecki, Postępowanie cywilne. Zarys wykładu, Państwowe Wydawnictwo Naukowe, Warszawa 1987, s. 135.